

[Per Federspiel.]

sant, men som ikke hører hjemme i en seriøs forhandling. Nu er den imidlertid gentaget så mange gange, at jeg synes, det er nødvendigt at sige et par ord om dette spørgsmål.

Hvad er det, man her har tænkt sig? Man har tænkt sig, at Danmark, der blandt samtlige europæiske forhandlere har været den mest besværlige, som har forlangt, at der ustandselig blev taget hensyn til os — og jeg er ganske enig i, at denne hensyntagen har været berettiget og påkrævet — at vi nu pludselig skulle være dem, der kunne yde noget til andre, og det må jo være den første betingelse for, at man med nogen som helst virkning kan mægle. Hele optakten til denne mægler- eller brobygningsvirksomhed er vel den slettest mulige. Den høje regering har ønsket udsættelse af denne afgørelse, en udsættelse, som vi er ganske enige i, men af politiske grunde er man blevet trængt tilbage fra et så enkelt ønske som dette at få rigeligere tid til at foretage de fornødne undersøgelser. Der er med andre ord intet i hele denne situation, der tyder på, at der vil blive taget noget som helst hensyn til Danmark, eller at Danmark skulle have nogen mulighed for selvstændigt at gøre en mæglende indflydelse gældende. Det er muligt, at en mæglende indflydelse kunne have været gjort gældende, hvis Danmark under den ene eller den anden form havde indtaget en særlig stilling, men det bliver der jo ikke tale om. Her bliver der tale om at følge trit og retning i det foreslåede frihandelsområde, de ydre syv.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen nævnte som en begrundelse for sit partis tilslutning til disse planer, at vi her står over for realisationen af frihandelstanken i Europa. Det er rigtigt, at der som overskrift over dette dokument fra Saltsjöbaden står „et europæisk frihandelsområde“, men det er også det eneste sted, egentlig frihandel forekommer. Der er intet i disse forslag, som har med frihandel at gøre i almindelig forstand. Frihandel i almindelig forstand forudsætter lige konkurrence uden begrænsning, men her drejer det sig jo om oprettelse af et præferenceområde, en slags kartel bestående af syv lande, hvad enten formålet så er at være en kamporganisation over for

de seks eller — som man må håbe — at danne et grundlag for videre forhandlinger mellem de syv, og jeg tvivler som sagt på, at dette vil være muligt.

Men det ærede medlem hr. Niels Andersen gennemgik jo i øvrigt punkt for punkt den højtæredes udenrigsministers tale og endosserede hvert enkelt punkt. Man havde næsten indtrykket af, at det var en bankmand, der stod med et bundt veksler og satte sit gummistempel på ét efter ét, indtil stemplet standsede i luften; det var, da det ærede medlem omtalte ordet toldrevision, da gik der ligesom en klap ned, og det ærede medlem gik over til at tale om noget helt andet. Han gik over til at tale om den frihed, der inden for området ville være med hensyn til indbyrdes told og restriktioner. Men jeg tror, det ærede medlem og hans parti ved nærmere eftersyn vil have meget svært ved at forlige de tanker, der er nedlagt i dette præferenceområde med partiets sædvanlige opfattelse af frihandel.

Den højtærede udenrigsminister citerede nogle udtalelser, jeg havde fremsat under debatten i februar måned i år, og mente at finde en inkonsekvens i, at jeg dengang havde afvist, at vi ikke vidste tilstrækkeligt om konsekvenserne til at kunne tage stilling, hvorimod jeg nu mente, at nu vidste vi for lidt til at tage stilling. Deri er ikke nogen som helst inkonsekvens, for min bedømmelse i februar måned var, at alle disse europæiske markedsspørgsmål i og for sig var tilstrækkeligt oplyst til, at man kunne løbe en risiko, og det samme mener jeg i dag. Men det må jo forudsætte, at man kender indholdet af de forslag, der er tale om. Jeg talte ikke i formiddags om konsekvenserne af dette ydre frihandelsområde, men jeg ankede over, at vi i virkeligheden intet kender til indholdet af disse forslag, som vi nu på forhånd skal tage stilling til.

Vi sejler i en konvoj, sagde den højtærede minister og mente, at deri lå en betryggelse. Men jeg vil dog henvise til, at det er en gammel erfaring inden for marinen, at en konvoj sejler med det langsomste skibs fart. Det vil med andre ord sige, at der inden for dette frihandelsområde intet kan ske, medmindre det langsomste skib kan følge med.

Den højtærede minister besvarede de spørgsmål, der var stillet til ham fra forskellige side om, hvad nu årsagen var til,